

en Oversættelse af Æschylos' „Prometheus“, udkom 1833, hendes første to Bind Digte 1844. En samtidig Forfatterinde (Miss Mitford) giver en sympatetisk Skildring af hende som ung Pige: Lille og fin, med bølgende mørke Krøller paa begge Sider af det udtryksfulde Ansigt, store, blide Øjne med rige mørke Øjenhaar, Smil som en Solstraale og et saa ungdommeligt Udtryk i sit Ansigt, at Folk knap vilde tro, hun var Oversætter af „Prometheus“.

Hun hjemsøgte tidlig af Sygdom, boede en Tid lang med sin Familie i Torquai (et besøgt Badested i Devonshire) for at gjenvinde sit Helbred, men fristede her den tunge Sorg at miste sin yngste, kjæreste Broder, hvem hun var knyttet inderlig til. Han tillige med nogle Venner vare sejlede ud i godt Vejr, men Baaden gik paa en ubegribelig Maade til Bunds; og skjønt det skete saa nær Land, at alt iagttoges derfra, var Hjælp umulig. Ikke en Gang Ligene fandtes. Svag som hun var, knustes hun næsten heraf. Om Nætterne syntes hun i sin Bolig i Ly af Klipperne idelig at høre den døendes Klage. I det halvmørke Værelse, hvor hun i flere Aar bestandig maatte leve, fandt hun Trøst i Studier navnlig af Plato og græsk Poesi, men læste for øvrigt „næsten enhver Bog i ethvert Sprog“. Hun havde faaet sin „Sorgens Gave“; hendes Ungdoms Blomst var brudt, men hendes Aand modnedes under Sygdommen og Sorgen, og hendes Digtning vandt i Dybde og Farve.

1846 ægtede hun Robert Browning (f. 1812), den endnu levende, højt ansete Digter. Fra den Tid er nogle af hendes skjønneste Digte, bl. a. en Samling Sonetter. Hendes Kjærlighedslykke bringer dog ikke den Vemod til at forsvinde, der altid præger hendes Poesi; som Taarer midt under Smil bryder den frem; Tonerne ere dæmpede i disse Sange, men eje en usigelig rørende Klang.

Digterparret flyttede til Italien, boede først i Pisa, siden i Florents; her skrev hun sine Digte „Fra Casa Guidi's Vinduer“, „Før Kongressen“ og mange andre i fuld Tilslutning til den italienske Frihedskamp og Enhedstanke. For at imødegaa sine Landsmænds Indvendinger mod hendes ofte tilbagevendende Kritik af Englands egenlystige Udenrigspolitik skriver hun i Fortalen til „Digte før Kongressen“, — og det illustrerer ret vel hendes Krav til Nationer som til den enkelte — bl. a.: „Dersom Patriotisme betyder at smigre sin egen Na-